

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003618 16 Кж 10
Бања Лука, 25.4.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ј.Ј., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 5. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката М.Р. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003618 16 К 2 од 09.11.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 25.4.2017. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Ј.Ј., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003618 16 К 2 од 09.11.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003618 16 К 2 од 09.11.2016. године, оглашен је кривим оптужени Ј.Ј., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречену казну затвора је урачунато вријеме проведено у притвору од 25.5.2015. године, па надаље. На основу члана 62. став 1. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета-ловачког карабина, преправљена војничка пушка М-48, фабрички број G-48829 и 63 комада метака. На основу одредбе члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, са имовинскоправним захтјевом, оштећени су упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог, адвокат М.Р. из Д.

Окружни јавни тужилац у Добију је жалбу изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда (не

прецизирају у ком правцу), или укине и одреди одржавање претреса пред другостепеним судом.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС или преиначи и утврди да је оптужени починио кривично дјело убиства из нехата из члана 152. КЗ РС или укине и одржи претрес пред другостепеним судом.

Оптужени је, у допуни жалбе свог браниоца, навео да исту подржава, те је изнио приговоре којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, те приговоре којима оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде, који су садржајем подударни приговорима из жалбе његовог браниоца.

У одговору на жалбу, у смислу члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, замјеник главног републичког јавног тужиоца, је изложила жалбу окружног јавног тужиоца у Добоју и подржала изнесене аргуменате из те жалбе, као и приједлог. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, допуну жалбе и одговор на жалбу тужиоца, остајући код изнесених приговора и приједлога из истих, које излагање је оптужени подржао.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, у прилог тврдњи да су, у побијаној пресуди изостали разлози о одлучним чињеницама, које се односе на оцјену налаза вјештака Ђ.О., те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, у образложењу побијане пресуде изнесен је садржај свих доказа оптужбе и одбране, изведених на главном претресу пред првостепеним судом, дакле, и налаза вјештака Ђ.О. и С.Ј. (стране 10. и 11.), који су, поводом реконструкције догађаја, дана 26.9.2016. године, налаз и мишљење усмено изложили на главном претресу. Њихови искази су оцијењени у повезаности са налазом вјештака др Љ.Ц., те исказом оптуженог и оштећеног А.Ђ., који су, у битноме, такође, изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцијењени у међусобној повезаности и у повезаности са бројним материјалним доказима. У тој оцјени, дати су образложени разлози, и нема никаквих нејасноћа нити недостака за све чињенице од одлучног значаја, па тиме ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Нису основани аргументи из допуне жалбе, којима оптужени указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, кроз тврдњу да му није дозвољено да испитује свједока, оштећеног А.Ђ. Наиме, из садржаја записника са главног претреса (дана 10.11.2015. године), јасно произилази да је, у условима непосредности, након

директног испитивања, одбрана унакрсно испитала свједока оптужбе, А.Ђ., да је и самом оптуженом (тврдњом да има „много питања“ свједоку), омогућено да испита овог свједока, а одговарајућа мјера контроле од стране предсједника вијећа у начина испитивања свједока, у смислу указивања да је на нека од постављених питања већ дат одговор, у складу је са чланом 277. став 3. ЗКП РС, тако да тиме није повријеђено право на одбрану.

Надаље, без основа су аргументи из жалби окружног тужиоца у Добоју, браниоца оптуженог и допуни жалбе, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Анализом и оцјеном спроведених доказа оптужбе и одбране, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и извео правилан закључак да је оптужени, на начин описан у изреци побијане пресуде, лишио живота оштећеног Бору Ђукића и тиме починио кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

Наиме, поступајући у складу са упутама из рјешења Врховног суда Републике Српске, број 13 0 К 003618 16 Кж 7 од 16.6.2016. године, којим је укинута ранија првостепена осуђујућа пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003618 15 К од 21.3.2016. године и након извршене реконструкције, те датих налаза и мишљења вјештака Ђ.О., С.Ј. и др Љ.Ц., правилно су утврђене све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о начину испалења посљедњег, четвртог хица из пушке, те положају тијела оштећеног и оптуженог, ком приликом је нанесена повреда оштећеном у виду прострелне ране у предјелу средишње линије леђа са излазним ранама на предњој страни врата, усљед које је дошло до разорења грудне аорте и плућа, које повреде су узроковале смрт оштећеног на лицу мјеста. Прихватајући наведене налазе и мишљења вјештака и њихова појашњења на главном претресу, у побијаној пресуди су дати јасни и ваљани разлози, да је искључена могућност да је рана настала на начин приказан на реконструкцији од стране оптуженог, обзиром да правац стрелног канала (од назад према напријед и одоздо нагоре) не одговара висини ране, која је, према обдукционом налазу на 133,5 цм, а уста цијеви, када је пушка ослоњена кундаком на асвалт од подлоге на 107 цм, те да је рана у предјелу леђа могла настати када је оштећени био у сагнутом положају а цијев ватреног оружја била врло близу тијела и да је цијев била управљена нагоре, да је била укошена у моменту испалења пројектила или је била у хоризонталном положају а оштећени је био у сагнутом положају.

Слиједом наведеног, без основа су аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да је до „самоопаљења“ задњег, четвртог метка дошло приликом пада оптуженог и ударом кундака пушке о асвалтну подлогу, која радња је, по тврдњама одбране, изван воље оптуженог и чини нехатни облик виности, као и они аргументи у прилог тврдњи да је оптужени поступао у нужној одбрани, јер је оштећени Б. „кренуо према њему са ножем у руци“, прије испалења прва два хица (нису погодила оштећеног), трећег хица, који је погодио Б. у лијево раме (повреда од фрагмената пројектила насталим проласком кроз метални дио лопате) и посљедњег, четвртог хица у предјелу леђа. О томе су, у побијаној пресуди, дати

детаљно образложени разлози (страна 16. пасус 4.), које овај суд прихвата као ваљане.

Надаље, без основа су аргументи из жалбе тужиоца, којима се оспорава правилност утврђења одлучних чињеница у вези са оштећењима на маскирној јакни, коју је, према чињеничном опису из диспозитива потврђене оптужнице, критичне прилике носио оштећени А.Ђ., син Боре Ђукића.

Доводећи у везу налаз вјештака Ђ.О., који је, закључак о оштећењу на јакни дао на основу визуелног прегледа предметне јакне и дозволио могућност да је до оштећења могло настати и од другог предмета а не само од пројектила испаленог из ватреног оружја, висине путање зрна у односу на оштећења на јакни, протек времена од извршења дјела и уочавања оштећења на јакни, правилно првостепени суд изводи закључак и о томе даје ваљане разлоге, да није доказано да су оштећења на тој јакни А.Ђ. настала проласком пројектила испаленог из пушке оптуженог у динамици развоја критичног догађаја. Ово посебно када се налаз и мишљење вјештака Ђ.О. оцијени у повезаности са исказима свједока М.Ш. и С.П., који су дошли на лице мјеста непосредно након извршења дјела и који су сагласни у тврдњи да је А.Ђ., критичне прилике био обучен у свијетлој, једнобојној јакни, како су сликовито описали „ни близу“ оној која је показана на главном претресу (свједок Ш.), те да је раније „виђао Б.“ у таквој јакни (свједок П.).

Цијенећи наведено, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалбама тужиоца и браниоца оптуженог, налазећи да је првостепени суд, у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, дао правилан значај свим околностима, које су од утицаја за висину казне.

Правилно је првостепени суд цијенио олакшавајуће околности, детаљно образложене у побијаној пресуди, које се односе на личне и породичне прилике оптуженог, а посебно његову животну доб (рођен 1936. године), те да је дјело извршио у стању битно смањене урачунљивости, као последице, не само дугогодишњих поремећених односа са оштећеним и негативне афективне акумулације, већ и година старости и здравственог стања оптуженог, како је то појаснио вјештак др В.К. у налазу и мишљењу и на главном претресу.

Правилност оцјене наведених околности, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, не може се оспорити супростављеним аргументима из жалби тужиоца и браниоца оптуженог.

Цијенећи наведено, казна затвора у трајању од 8 (осам) година, изречена побијаном пресудом, по оцјени овог суда, одмјерана је у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС и представља потребну и довољну мјеру казне, првенствено са аспекта њене индивидуализације, те опште сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић